

RED NEMOLAND WESTERPARK, NET ALS DE TORTELTOUIN!

De Gemeente Amsterdam wil het buurttuinhuis, de bostuin en de buurtmoestuin van Nemoland ontruimen voor de Schooltuinen. Met veel vrijwilligers is hier in 12 jaar een prachtig natuurparadijs gecreëerd voor dieren, bijzondere planten, buurtbewoners en vooral kinderen. Dat moet allemaal verdwijnen. Dit vertoont een zeer grote gelijkenis met het 'opruimen' van de Torteltuin in het boek Pluk van de Petteflet van Annie M.G. Schmidt. Daarom zijn hier de meest sprekende bladzijden uit het boek samengevat. Pluk waar ben je?

'Ja mevrouw,' zei Pluk. 'En het was er fijn.'
'Mooi,' zei mevrouw Helderder. 'Ik lees hier in het briefje dat Aagje het naar haar zin heeft. En dat ze nog een paar weken wegblijft. Dat komt goed uit, want ik ben aan het schoonmaken. Ik hoop dat ze zich niet vuilmaakt in Egwijk?'

'O nee,' zei Pluk. 'Aan zee kun je niet vuil worden.'

'Welzeker kun je aan zee vuil worden,' zei mevrouw Helderder. 'Met al dat vieze zand en al dat vieze zeewater. Zeg, heb je gezien dat er van alles gaat gebeuren in het park?'

'In het park? Ik heb niks gezien,' zei Pluk. 'Wat gaat er dan gebeuren?'

'De Torteltuin wordt opgeruimd,' zei mevrouw Helderder opgewekt.

'Opgeruimd?'

'Ja, alle bomen worden omgehakt. En alle struiken en alle onkruid en alle planten worden weggehaald. En er komen tegels te liggen. Het wordt een Tegelpleintje. Met een keurig bloemperk in het midden.'

Pluk schrok. De Torteltuin zou verdwijnen... Met al die prachtige bomen.

'Heb je die keet niet zien staan bij de ingang van het park?' vroeg mevrouw Helderder.

'Ik heb wel een houten gebouwtje zien staan,' zei Pluk.

'Dat is de keet van de Parkmeester. Hij zorgt ervoor dat die hele vieze troep wordt opgeruimd. Dat hele rommelige bos verdwijnt. Ga maar eens kijken. En bedankt voor het briefje.'

Pluk ging weg. Hij liep regelrecht naar het park. Bij de ingang stond de keet en Pluk kon door de open deur naar binnen kijken.

Daar zat de Parkmeester, aan een bureau vol papieren, te telefoneren. Hier werden dus de plannen gemaakt om het mooie stuk bos om te hakken.

Treurig liep Pluk verder het park in. Achter de grote eikeboom begon een kronkelig paadje, dat bijna helemaal was dichtgegroeid met hoog gras en onkruid en takken. Als je dat pad volgde kwam je in de Torteltuin.

Terwijl Pluk zich tussen de struiken wrong, dacht hij: Nou begrijp ik waarom Dollie me heeft laten roepen. Ze heeft het natuurlijk ook gehoord. Ik denk wel dat ik haar hier zal vinden.

Hij stond nu op een open plek tussen ruisende bomen in de Torteltuin. Er groeiden varens en mos. Er waren krekels en bijen; er zongen vogeltjes boven hem in de takken, maar

staan uit de kring en liep ongedurig heen en weer om beter te kunnen denken.

'Pas op, pas op! Je stapt in de poel!' waarschuwde Dollie. Pluk ging nog juist op tijd achteruit. De poel was een groene, drabbige plas; als je niet oplette, zag je niet eens dat het water was.

'Weet je wat,' zei Pluk. 'Ik zal naar de Parkmeester gaan. En ik zal hem vragen of hij de Torteltuין met rust wil laten.'

'Juist!' 'Doe dat!' 'Hoera!' riepen de dieren.

En zo kwam het dat Pluk tien minuten later binnenstapte in het kantoortje van de Parkmeester.

De Parkmeester was bezig met inkt een groot 'plan' te tekenen. Het was het 'plan' van de Torteltuין. Hij tekende precies hoe het eruit zou komen te zien.

Toen Pluk binnen kwam zei hij: 'Kun je niet kloppen?'

'De deur stond open,' zei Pluk.

'Dan moet je toch eerst kloppen,' zei de Parkmeester. 'Vertel eens, wat wou je?'

'Ik heb gehoord dat de Torteltuין wordt omgehakt,' zei Pluk.

'Dat is zo,' zei de Parkmeester en hij wreef in z'n handen. 'Het wordt schitterend. Kijk maar op deze tekening. Kom maar dichterbij, dan zal ik het je laten zien.'

Pluk kwam dichterbij. De Parkmeester wees met z'n vinger op het getekende plan.

'Kijk...,' zei hij. 'Hier is een vieze waterplas, die wordt volgegoten met beton. En daar omheen komen allemaal tegels. Al die bomen worden omgehakt en het wordt een heel groot tegelplein. Hier...,' en hij wees met z'n duim, 'hier komt een parkeerterreintje, ook van tegels. En hier komt een grindpad. En daar komen twee stenen banken om op te zitten. En hier-zie je dat kringetje? Hier komt een bloemperkje met een ijzeren hekje er omheen.'

'Wat afschuwelijk!' riep Pluk.

De Parkmeester keek hem met open mond aan. 'Wat zei je daar?' vroeg hij.

'Ik bedoel...,' hakte Pluk, '...ik bedoel, wat afschuwelijk dat die mooie bomen verdwijnen. En al dat groen. Het is er zo heerlijk en zo rustig.'

'O, maar het blijft er rustig,' zei de Parkmeester. 'Er komen grote borden te hangen met **STILTE ALSTUBLIEFT**. En iedereen kan op de stenen banken gaan zitten slapen, als ie wil. En één keer per jaar, op tweede paasdag, mogen alle kinderen rolschaatsen op de tegels. Is dat niet geweldig? Nou, wat zeg je ervan?'

Pluk verzamelde al z'n moed en zei toen: 'Meneer de Parkmeester, ik kom eigenlijk vragen of u alstublieft dat stukje bos zo wilt laten. Zo als het nu is, bedoel ik. Weet u, er wonen daar een heleboel dieren.'

'Dieren?' vroeg de Parkmeester. 'Ik heb er nooit dieren gezien. Wat voor dieren?'

'Vogels,' zei Pluk. 'En krekels en kikkers.'

De Parkmeester keek hem verbaasd aan. 'Nou? En?' vroeg hij.

'Er woont bijvoorbeeld een muizefamilie,' zei Pluk. 'Een vadermuis en een moedermuis en zeven hele kleine babymuisjes.'

Nu begon de Parkmeester zo hard te lachen, dat z'n houten keet schudde. 'Ha, ha!' bulderde hij. 'Muisjes! Moet ik mijn mooie plan dan maar verscheuren? Omdat er muisjes wonen daar? Ha ha ha!'

Pluk werd boos. 'Dat is helemaal niet om te lachen,' zei hij driftig. 'Behalve de muizen zijn er ook nog egels met kleine egeltjes. En konijnen. En een heleboel tortelduiven. En nog veel meer. En hebt u weleens gezien hoe mooi het daar is?'

'Mooi?' zei de Parkmeester. 'Ik vind het er rommelig. Nee, m'n jongen, het spijt me erg, maar er is niets aan te doen. Overmorgen komt

de bulldozer. En er komt een elektrische zaag om de bomen te zagen. 't Is jammer voor de muisjes...' De Parkmeester begon weer smakelijk te lachen bij het woord 'muisjes'.

'Dus... overmorgen begint het?' vroeg Pluk.

'Ja, m'n jongen. En je zult eens zien hoe mooi het wordt. Ik ga er straks nog even heen, naar de Torteltuin. Ik ga nog even kijken of ik het allemaal goed heb opgetekend. En ik moet nog eventjes iets opmeten, zie je. Tot ziens dan.'

Heel ongelukkig stapte Pluk het gebouwtje uit.

Toen hij terug kwam in de Torteltuin, zaten

alle dieren op hem te wachten vlak bij de poel.

'En? Hoe is het afgelopen?' vroegen ze.

'Heel slecht,' zei Pluk. 'Overmorgen gaat het gebeuren.'

'En heb je hem dan niet verteld dat er hier zoveel dieren zijn? En ook zoveel jonge diertjes?'

'Dat heb ik allemaal gezegd, maar hij moest er alleen maar om lachen.'

'Wat een nare man!'

'Wat een vreselijke man!' riep de vadermuis.

'Straks komt hij hier,' zei Pluk. 'Hij komt nog een paar dingen opmeten, zegt hij.'

..... Maar het komt goed!

De parkmeester en de werkmannen snoepen van bijzondere bramen en worden daar heel vrolijk van. Ze beginnen te spelen en blazen hun plannen af.

De burgemeester is blij dat er een stukje écht bos overblijft.....

Het struikje in het park groeide en groeide en er kwamen telkens nieuwe bramen aan. Niemand kon er langs lopen zonder even te proeven. En iedereen die er van had geproefd, ging spelen. Want de hasselbraam was een speelbraam.

Je wist niet wat je zag, als je in het park kwam! Allemaal grote mensen die spelletjes deden. Vijf dikke mevrouwen liepen in een kringetje en deden aftelrijmpjes. Een heel oud heertje was bezig zandtaartjes te maken in de zandhoop, samen met een oud dametje. De dokter en de dominee deden haasje-over, de bakker en de slager zaten op een wip en overal hoorde je lachen en joelen.

Niemand dacht meer aan werken. De mannen van de bulldozer waren vergeten dat ze de Torteltuin moesten opruimen.

Toen ze genoeg hadden van tikkertje en verstoppertje... toen gingen ze spelen met de betonmolen. Ze maakten allerlei prachtige figuren van tegels en zand en gereedschap en daar overheen gingen ze beton storten. Het gevolg ervan was dat je hele rare beelden kreeg

Natuurlijk deden de kinderen ook mee; je zag ze overal tussen door lopen, ze sjouwden met kruiwagentjes en Pluk speelde diefjemet-verlos met de Parkmeester. De enige die niet meedeed was mevrouw Helderder.

Ze was naar het park gekomen om te zien wat er toch aan de hand was. En nu stond ze woedend te kijken. Ze greep de Parkmeester

bij z'n mouw en snauwde: 'Wat is dit voor een troep! U moet werken, in de Torteltuin! En nou bent u aan het spelen als een klein kind. Foei, meneer de Parkmeester!'

'Och mevrouwtje, zeur niet!' riep de Parkmeester. En hij holde weg. Maar nu kwam Pluk naar mevrouw Helderder toe met een hand vol sappige bramen.

'Neem er een paar...,' zei hij. 'Ze zijn heerlijk.'

Mevrouw Helderder keek een beetje kippig naar de paarse vruchten en zei: 'Ze zijn zeker niet gewassen... dank je wel, veel te vies.'

Toen ging ze naar een van de werklieden die bezig was aan een gek betonnen bouwsel. 'Als u niet dadelijk aan het werk gaat,' riep ze, 'dan bel ik de burgemeester op.'

'U hoeft 'm niet op te bellen,' lachte de man. 'Daar is de burgemeester al. Hij staat vlak achter u.'

Mevrouw Helderder draaide zich om. Daar stond de burgemeester. Hij had gehoord dat er iets bijzonders was, hij had z'n beste pak aangetrokken en was naar het park gekomen.

'Gelukkig dat u er bent!' riep mevrouw Helderder. 'Alle mensen van de hele stad zijn gek geworden. Kijk toch eens wat er allemaal gebeurt!'

'Tja...,' zei de burgemeester en hij keek verbaasd om zich heen naar al die spelende en joelende mensen.

'Hier moet u iets aan doen!' zei mevrouw

‘Maar burgemeester...,’ jammerde mevrouw Helderder. ‘Hoe moet het nu met die Torteltuin? Dat vieze slordige stuk bos, daarachter! ’t Was de bedoeling dat er een keurig tegelplein zou komen. En nu zijn alle tegels op!’

De burgemeester keek. Het wás zo. Alle tegels waren opgebruikt bij het spelen en bouwen.

Hij haalde z’n schouders op. ‘Tja,’ zei hij. ‘We hebben echt geen geld voor nieuwe tegels.’

‘Dus die Torteltuin blijft zo?’ riep mevrouw Helderder nijdig.

‘Ik heb het nooit zo’n fijn idee gevonden om al die bomen om te hakken,’ zei de burgemeester. ‘Eigenlijk ben ik erg blij dat we een stukje écht bos overhouden. Voor de kinderen om in te spelen. En voor de vogels om nestjes te bouwen.’

‘En laat u al deze lelijke figuren en beelden hier staan? In ons eigen stadspark?’ vroeg mevrouw Helderder.

‘Ja,’ zei de burgemeester stralend van genoegen. ‘Die blijven hier voorgóéd staan.’ En hij huppelde weg... vreemd, want hij had niet eens van de bramen gegeten. Maar dat komt wel meer voor... sommige mensen hebben geen hasselbramen nodig om te huppelen en te spelen, die hebben dat vanzelf.

Bijna stikkend van woede ging mevrouw Helderder naar huis.

Er was iemand die het gesprek had afgeluisterd. Dat was Dikke Dollie, de duif. Ze vloog naar Pluk om het hem allemaal te vertellen.

‘Het is dus voorgoed!’ zei ze. ‘Er zal niet meer worden gewerkt in de Torteltuin... de dieren zijn gered. Ga het ze even vertellen, Pluk.’

Toen Pluk in de Torteltuin kwam, waren alle beestjes weggekropen. Het was doodstil bij de kikkerpoel. Er kwaakte niets en er was

geen vogeltje dat tjlpte. En pas toen Pluk zachtjes floot, kwam er een klein angstig diertje te voorschijn.

Het was de vadermuis. Hij was erg zenuwachtig en z’n snorharen trilden.

‘Komen de boze mannen tóch hier?’ vroeg hij. ‘Komen ze ons bos vernielen?’

‘Nee,’ zei Pluk. ‘Nee, wees maar niet bang.’

‘Maar we hebben zo’n vreselijk lawaai gehoord...,’ zei de vadermuis. ‘Dat gebrom en gedreun... wat is dat dan?’

‘Dat is de betonmolen,’ zei Pluk. ‘Maar ze doen er niets mee. Ze spelen alleen. En ze komen niet hier.’

‘Kan ik nou aan m’n vrouw en aan m’n kindertjes gaan zeggen dat ze rustig mogen gaan slapen?’ vroeg de muis. ‘Ze hebben een hele week niet geslapen, weet je.’

‘Zeg het maar,’ zei Pluk. ‘En zeg het vooral ook aan iedereen die hier woont. Het gevaar is voorbij. Voorgoed!’

‘Bedankt,’ zei de vadermuis.

En Pluk holde terug naar het park om verder te spelen.